

komme til at staa i 2det Stykke af § 102: „Fremdeles kan Skyldneren, dog ikke mere end een Gang, paa senere Trin af Konkursbehandlingen, saa længe ikke den egentlige Ublodning har fundet Sted, fordre sig stedet til at tilbyde Afford o. s. v.“

Ændringsforslaget under Nr. 17 til § 102 er af den samme Bessaffenhed som det før omtalte under Nr. 13. Det gaar nemlig som dette sidste kun ud paa en Tilføining om, hvor den i § 102 nævnte Bessendtgjørelse skal ske, og bestemmer, at det skal være i de samme Blade, der omhændles i § 59.

Ændringsforslaget under Nr. 18 til § 103 indeholder en ren Redaktionsændring.

Ændringsforslaget under Nr. 19 til § 121 er derimod af en noget større Betydning, men det er dog tillige et Ændringsforslag, som Ingen formentlig kan have Noget imod. Det er nemlig klart — og det vilde vistnok endog, selv om ikke det kom til at staa i Loven, blive antaget —, at Boet ikke, naar Afforden er stadfæstet, kan blive ekstraderet den Paagjældende, førend han berigtiger Skifteomkostningerne. Dette er i den Grad en Selvfølge, at det, som sagt, vistnok vilde blive antaget endog uden at være omtalt i Loven; men for Fuldstændigheds Skyld have vi dog ment, at en Bestemmelse derom burde optages. Det er nemlig af den Slags Ting, som man helst bør medtage, naar man først er bleven opmærksom derpaa. Udvalget foreslaar derfor, at der i § 121 indskydes de Ord: „naar Skifteomkostninger og Skiftegebyrer ere behørig dækkede“, hvorefter da Paragrafens 1ste Punktum vil komme til at lyde saaledes: „Efterat Afforden er stadfæstet, kan Skyldneren, naar Skifteomkostninger og Skiftegebyrer ere behørig dækkede, fordre sig Boet overgivet til fri Raadighed, med mindre Afforden maatte bestemme anderledes.“

Ændringsforslaget under Nr. 20 til § 126 er ganske af den samme Natur som Ændringsforslagene under Nr. 13 og 17, og det an-

gaar som de blot den alt omtalte Tilføining om, i hvilke Blade den i Paragrafen nævnte offentlige Bessendtgjørelse skal finde Sted.

Ændringsforslaget under Nr. 21 til § 127 indeholder ligeledes kun en ren Redaktionsforandring.

Ændringsforslaget under Nr. 22 til § 144 gaar ligeledes nærmest ud paa en Redaktionsforandring, eller, rettere sagt, det søger at undgaa noget Ukorrekt, som nu staaer i § 144, naar det deri hedder: „Skyldnerens Død, medens hans Bo staaer under Konkursbehandling, har ingen Indflydelse paa Boets Behandling og Dpgjørelse.“ Dette kan nemlig, aldeles strengt taget, vistnok ikke med Rette siges. Thi der er jo dog den Forskjel tilstede, at, saalænge Skyldneren lever, har han en vis Indflydelse paa Behandlingen, navnlig en Ret til at modsigte de Fordringer, der fremkomme under Konkursbehandlingen, men at derimod, naar han er død under Konkursbehandlingen, hans Arvinger, der i saa Tilfælde maa behandles som de, der fragaa Arv og Gjæld, aabenbart aldeles Intet have at sige under Konkursbehandlingen. Det er saaledes ikke til den yderste Grændse korrekt, hvad der staaer i den oprindelige Redaktion af Paragrafen. Hvad der skal udtales — og jeg er vis paa, at i Praxis vilde man altid, selv uden nogen Forandring, forstaa Bestemmelsen saaledes — er kun dette, at Skyldnerens Død under Konkursbehandlingen ikke forhindrer, at der ved Behandlingen og Dpgjørelsen af Boet gaas frem paa den Maade, som er foreskrevet i den nye Lov. Andet end dette skulde ikke siges, og Udvalget har tilladt sig under Nr. 22 at stille et Ændringsforslag i den Retning, hvoraf dette tydelig fremgaar.

Under Nr. 23 har Udvalget stillet et Ændringsforslag til § 145, som ogsaa tilbørlig kun indeholder en Redaktionsforandring, men tillige forhaabentlig en Redaktionsforbedring. Udvalget har nemlig ved Ændringsforslaget søgt at stille de to noget uensartede Tilfælde ad, som i det oprindelige Forslag til § 145